

Дѣдо Божилъ и дяволѣтъ.

Народна приказка.

Дѣдо Божилъ спалъ на сѣнка подъ една върба, близо до една стара запусѣла воденица. Вечерѣта се върналъ въ кѣщи, навечерялъ се и седналъ на прага да изпуши една лула тютюнъ.

Добре, ама като брѣкналъ въ джеба за лулата — нѣма я. Тукъ лула, тамъ лула, никѣде я нѣма.

— Е, — рекълъ си дѣдо Божилъ, — трѣбва подъ върбата да съмъ я оставилъ.

Какъ ще прекара нощѣта безъ лулата си! И трѣгналъ да я търси. Било вече тъмно. Половинъ месечина свѣтѣла на небето, ама пусто облаче сѣ предъ нея стояло и я затуляло.

Както и да е, дѣдо Божилъ пристигналъ до върбата и, тъкмо се навелъ да търси лулата си, чулъ нѣкакъвъ разговоръ. Клончетата на върбата прашѣли. Вдигналъ очи нагоре той и що да види — по върбата насѣдали де що си е дяволи и нѣщо се разговаряли.

Каква била работата? На тая върба се събирали дяволитѣ и младитѣ разказвали на старитѣ, кой какво извършилъ презъ деня.

Дѣдо Божилъ се услушалъ. Едно дяволче почнало да разказва:

— Днесъ азъ нищо друго не извършихъ, само откраднахъ лулата на дѣда Божила, като спѣше подъ тая върба. Утре ще се преправя на дете и ще му я занеса на нивата като оре и тамъ ще му откарамъ една волъ да го изяде вълка...